

De urørlige

Håb for alle pengene! Af Inger Hjuler Bergeon

Den handicappede rigmand Philippe får en usædvanlig hjælper i den sorte småforbryder Driss, men der sker noget positivt mellem dem. Det er en 'feel good'-film ud over det sædvanlige, en film, der 'rykker' og rækker ved fordomme m.v..

20 millioner franskmænd kan ikke tage fejl, eller kan de? Jo, 20 millioner franskmænd kan selvfølgelig tage fejl, men det gør de bare ikke i denne her sammenhæng. Så mange har nemlig set filmen "Les intouchables" sidste år i de franske biografer, og det er vist rekord i fransk filmhistorie.

Man kunne tro, det var en 'feel-good'-film, som giver en dejlig aften, og så er den glemt. Men det forunderlige ved denne film er, at den med al dens 'feel-good' bliver siddende i sindet – som håb. Både det sjove, hvor man kan gå og grine bagefter, i mange dage, af små pudsige ting, der dukker frem i erindringen, eller ordvekslinger. Men også alvoren i de menneskeskæbner, vi møder. Samt alle de fordomme, vi har hver især, som får sådan en på sinkadusen i denne her film.

Der er alle slags fordomme: de velhavendes fordomme om indvandreren i Paris' forstæder – dem, som Nicolas Sarkozy i 2005 kaldte "la racaille" (bundfaldet); og så gik det da først for alvor galt. Og der er de fattiges fordomme om de velhavende og deres kultur; de raskes fordomme om handicappede, om hjælpere, fordomme om dem, der spiser for meget, om lesbiske, om unge, om kunstverdenen, om... ja, hvad som helst. Vi får et indblik i fransk kultur fra alle sider, men med denne lille troldsplint i øjet: Hvad gik du egentlig og forestillede dig? Det gælder ikke bare fransk kultur, men filmen rammer en europæisk nutid.

Salen i Odense var fyldt af voksne og ældre, da jeg så filmen med mine konfirmander nogle dage efter premieren. Der var musestille, et par minutter, i begyndelsen. Så begyndte latteren. Og den spredte sig.

Og så gik det ellers løs: bølge efter bølge af latteranfald, hvor en hel sal overgiver sig, og man

til sidst ikke ved, om man griner af det, der sker på lærredet, eller man griner, fordi der er en bølge af begejstring, som tager én med. Ind i mellem var der stille. Helt stille, for der er også alvor i denne film.

Det geniale ved filmen er, at når det er sjovt, så er det 'portioner' af sjov; store portioner. Så skifter emnet og stemningen, og der bliver ro på, og man lever sig med ind. Der opstår empati. Og så går det løs igen: med sjove indfald, der aldrig bliver nedladende. Det går stærkt. Der er en kadence uden lige. Der er en timing, som gør, at man bare må overgive sig og følge med.

Denne film er for enhver. Kvinder og mænd, unge og gamle. Det er humanisme med humor. Ét af dens udtryk, "pas de bras, pas de chocolat", blev en landeplage i Frankrig for et års tid siden. Det er et gammelt udtryk, der svarer til: "ingen arme, ingen småkager". Pludselig i filmen flyver det ud af munden på hjælperen. Men gå selv ind og se, hvad det fører med sig!

Filmfakta

Les intouchables – Frankrig 2011 – Instr. og manus: Olivier Nakache, Eric Toledano – 112 min. – Biografpremiere d. 22/11 2012 og på DVD d. 19/3 2013 – Udlejning: Scanbox (CVLI licens)

Links

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=8843&area=2>

https://cinemaonline.dk/Anmeldelse/de_uroerlige.7307.html

<http://www.philm.dk/Movie/Detail?id=1138>

<https://www.nytimes.com/2012/05/25/movies/the-intouchables-arrives-from-france.html>